

třoval ústní poslední pořízení, jak se zdá v náležitě formě prohlášené a v podstatné části svědky souhlasně potvrzené, takže právem poukázal dědice ze zákona na žalobu, by silnější důvod dědiců ze závěti zvrátili. Vše to, co stěžovatelé uvádějí k důkazu, že se nejedná o vážně a opravdově projevenou ústní poslední vůli, patří na spor, který mají zákonní dědici svou žalobou zahájit.

Čís. 5692.

I na manželce jest se otci vydání dítěte domáhati pořadem práva, třebaž již mezi manželi byl zahájen spor o rozvod manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1925, R I 44/26.)

Proti žalobě manželského otce na matku o vydání dítěte namítla žalovaná nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Nesprávným jest názor, že nárok manželského otce proti manželské matce na vydání dítěte uplatňuje se podle §u 145 obč. zák. cestou spornou. V §u 145 obč. zák. není jasno, že jenom otec má právo domáhati se kdykoliv vydání dítěte na každém, tedy i na manželce. V §u 145 obč. zák. jest psáno, že rodiče — otec a matka — mají toto právo a proto nemožno právo to dávatí jenom otci také proti manželce jeho, jako matce dítěte. Rodiče po zákonu jsou nejenom povinni děti vychovávatí, nýbrž i oprávněni vykonávatí oproti dětem určitá práva. Nejsou-li u výkonu práv svých a povinností vůči dětem rodiče svornými, rozhoduje zpravidla vůle otcova (§§ 91, 92 obč. zák.), avšak matka může na soud se obrátiti, domnívá-li se, že jednáním otce děti jsou ohroženy (§ 178 obč. zák.). Nárok otce a matky nedá se oddělití od nároku dítěte na zvláštní ochranu jeho zájmů (§ 21 obč. zák.). Soud je povolán, by bránil zájmy dítěte a rozhoduje podle §u 178 obč. zák., má-li otec postaven býti pod soudní dozor, pokud spravuje majetek dítěte, anebo vychovává dítě, a má-li postaven býti na roveň poručníku. Věci poručenské a opatrovnické dle §u 181 a násl. nesp. řízení dle §u 109 a násl. j. n. vyřizují se cestou nespornou, o nároku otcovu proti matce na vydání dítěte jednati jest v řízení nesporném a proto žalobu pro nepřípustnost pořadu práva bylo odmítnouti. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Rekurs jest oprávněn. Po rozumu ustanovení §u 145 obč. zák. má otec právo, požadovati vydání svého nezletilého dítěte na každém, tedy i na manželce, neboť právo to je výronem jeho moci otcovské (§§ 147, 91 a 92 obč. zák.). Poněvadž není zákonného předpisu, jenž by tento nárok, i když je uplatňován proti manželce, odkazoval před soudce nesporného, jde o případ sporu ze vzájemného poměru mezi manžely, který není povahy čistě majetkoprávní a který proto patří dle §u 50 čís. 3 j. n. na pořad práva. Na vyvrácení opačného názoru soudu procesního stačí poukázati k tomu, že i při rozvodu a rozluce rozhoduje soud procesní, když se manželé nedohodnou, komu z manželů má býti dítě ponecháno (§ 142 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Právní názor rekursního soudu, že manželský otec na základě své moci otcovské může i proti své manželce pořadem práva domáhati se vydání svého manželského dítěte, jest úplně správným, takže vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily odůvodnění rekursního soudu, jež se v podstatě srovnává s oním, jež uvedeno jest při rozhodnutích uveřejněných ve Sb. n. s. čís. 1546 a 3696, na něž se tímto poukazuje. Na věci nemůže pranic změnití okolnost, že mezi stranami jest již také zahájen spor o rozvod manželství od stolu a lože, jelikož jde o dva samostatné na sobě nezávislé spory a zahájením sporu o rozvod nestává se spor o vydání dítěte zbytečným, jelikož i podle §u 142 prvý odstavec obč. zák., není-li dohody manželů, dlužno o vydání dítěte rozhodnouti pořadem práva.

Čís. 5693.

Byla-li ve služebním řádu banky stanovena přípustnost výpovědi zaměstnancům, zruší-li se filiálka banky, lze dáti výpověď, byla-li určitá filiálka zrušena, i zaměstnancům, již nebyli zaměstnáni u zrušené filiálky.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1926, Rv I 1474/25.)

Dle služebního řádu žalované banky byla její správa oprávněna dáti úředníkům výpověď mimo jiné i v tom případě, kdyby bylo usneseno omeziti působnost banky zrušením filiálky. Po zrušení filiálky ve V. dala žalovaná banka ku 30. září 1924 výpověď i žalobci, jenž byl k oné filiálce teprve přeložen. V žalobě proti bance o další služební požitky tvrdil žalobce, že platnost služebního řádu končila 31. ledna 1925, že měl dle zákona o obchodních pomocnících dostati 6nedělní výpověď nejdříve 15. února 1925 a že by tedy služební jeho poměr končiti měl teprve 31. března 1925. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce hájí v dovolání, opírajícím se o dovolací důvody čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s. stanovisko, že výpověď, kterou mu žalovaná dala proto, že se správní rada usnesla na zrušení filiálky ve V., ku které byl přeložen, jest, i když formálně odpovídá ustanovení §u 43 třetí odstavec čís. 3 služebního řádu, podle něhož může správa ústavu v případě omezení jeho působnosti nebo obchodu, na příklad při zrušení filiálky úředníky vypověděti, přes to neplatna, a dovozuje neplatnost dané mu výpovědi z toho, že přeložen byl k oné filiálce teprve, když již její zrušení bylo zamýšleno a že jeho přeložení stalo se v úmyslu a k tomu účelu, by žalovaná strana měla možnost a důvod, kterého by jinak podle služebního řádu neměla, žalobce ze svých služeb propustiti. Žalovaná tímto postupem obešla prý služební řád. Postup ten prý se se služebním řádem nesrovnává, jemu